

Kedves Órák

Szépirodalmi, gazdasági és ismeretterjesztő képes hetilap.

Megjelenik minden szombaton.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
BUDAPEST,
VII. ker., Károly-körút 9. szám.
 Ide intézendők az előfizetések legczélyszerűbben posta-
 utalvánnyal, levelek, reklamációk stb.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
FARAGÓ SIMON.

Előfizetési árak
 a regénymelléklettel együtt:
 Egész évre **12 korona.** Félévre **6 korona.**
 Negyedévre **3 korona.**

Eredeti regény.
 (10. közlemény.)

Nagymama regénye.

Irta CSILLAG MÁTÉ.

Azt, hogy ki ásta ki a falat a szökéshez, nem lehetett belőle kicsikarni.

Hogy ki volt, akivel — mint árulóval — számadása volt, arra csakhamar rájöttek, mert szegény, vak Czigány Sárít halva találták nyomorult viskójában.

Nyakán a külerőszak nyomai látszottak. Az orvosok megállapították, hogy megfojtották szegény teremtest.

Keserves könyeket ejtett e hirre Annus és a temetés költségeit magára vállalta.

Vak Gyurka felett összeült a statárium: a rögtönítelő bíróság.

Kihallgatása rövid volt. Hetykén viselkedett bírái előtt. Csak kiletét titkolta.

Mikor a feketével borított asztalra két égő gyertya közé tett feszület elé állítva, nevét kérdezték, hetykén vágta oda!

- Vak Gyurka.
- Ez csak álneve. Valódi nevét kérdezzük.
- Ez a valódi.
- Ki volt az apja?
- Az ördög, ki bűnre vitt!
- Hol született?
- A pokolban, hol a bűn fogamzik!
- Sorolja el bűneit.
- Csak egy van.

— Halljuk!

— Gazdag akartam lenni mindenáron és nem voltam eléggé ügyes hozzá.

— Tehát minden felvilágosítást megtagad?

— Elég világosan beszélek.

— Maga tört be Bórszáékhoz?

— Mit kérdik, ugyis tudják.

— Mit kerestek ott?

— Aminek rég az enyémnek kellett volna lenni.

A meggazdagodás kulcsát.

— Ott meggyilkolta társát.

— Nem igaz, csak ítéletet végrehajtottam rajta.

Jogomban volt, bírája voltam. Rebellis lett.

— Megszökött börtönéből.

— Visszajöttem önként.

— Megölte Czigány Sárít.

— Ki látta?

— Senki.

— Akkor hogy merik rám fogni?!

— Más mondani valója nincs?

— Bolond ember beszél hiába. Ugyis tudom, hogy holnap nyakravalót kapok.

Kihirdették előtte a statárium ítéletét: Kötél általi halál.

Arzfintorítás nélkül fogadta.

— Minél előbb, annál jobb.

Czellájában felkereste lelkésze.

— Takarodj ki, te képmutató! — rivait rá a feketelelkü.

Behivatta porkolábját.

— Utolsó nap az elitéltnek minden kívánságát teljesítik, ugy-e?

— Igen.

— No, hát az én kívánságom, hogy az egész világ elpusztuljon! De addig is hozzál nekem jó enni, inni valót, meg jó dohányt. De tajtékipát a dohányhoz, mert máskép a fejedhez vágom!

Megkapta, amit kért.

Jól evett, ivott és rágyujtott egy pipa dohányra.

Azután lefeküdt vaságyára és hangos horkolása jelzé, hogy mélyen alszik.

Álmából a porkoláb rázta fel.

— Ébredj. Beszélni akarnak veled.

— Ki zavar?

— Édesapád jött búcsúzni hozzád.

— Nekem nincs apám! Mondd neki, hogy menjen a pokolba!

Reggel az ablakon keresztül látta, mint állítják fel részére a bitófát.

Háta megborsódzott. Halántékára hideg veríték ült.

A megilletődés és magábaszállás csak egy perczig tartott, azután füttyörészve nézte a hóhér és ripőkjeinek készülődéseit.

Nyikorog a kulcs a czellaajtóban.

— Érted jöttünk. Utolsó utadra viszünk.

Szó nélkül ment gyászos kísérőivel. Az akasztófa lépcsőjére maga erejéből állott fel. A kötél hurkát saját kezével segítette nyakára tenni.

A dob megpergett. A kürtös jelt adott. A hóhér nagyot ránt a kötélen. A két ripők kirántja lábai alul a számolyszéket és Pogány Gyurka ott lóg az akasztófán.

A vármegye udvarába összegyűlt emberek visszafojtott lélekzetét halk moraj váltja fel.

Már távozásra készülnek e szomorú helyről, midőn az iszonyat és rémület zúgása hallatszik.

Az akasztott ember leesett a bitóról. A kötél elszakadt.

— Él-e még? Él-e még? kérdezik a tömegből.

A leesett test még meleg volt. Az akasztott ember magához tért és pár perc múlva magától lábba állott.

A megilletődött közönség eljent kiabált, Vak Gyurka meg volt mentve.

A régi törvények szerint, akit akasztottak, ha alatta a kötél leszakadt, nem volt szabad újra felakasztani, hanem halálbüntetése életfogytiglani börtönné változott.

Mikor ezt Vak Gyurkának megmagyarázták, egykedvűen morogta: Tudja Manó, melyik lett volna a jobb!

A nénémasszonyok és komámuramék ámultukból felocsudva ismét tudtak valamit mesélni.

— Hogy az öreg Pogány, a Gyurka apja megvesztegette a hóhért meg a porkolábokat arra, hogy fűrészeljék el a kötelet.

Mások meg látták, mikor a Gyurka szeretője éjnek idején odalopózkodott az udvarra és az nyiszálta el a kötelet.

A harmadik a fejét csóválta. Beszélhetnek, amit akarnak, de az ördöggel czimborál az a szegény legény.

Vak Gyurkát csörgő lánczok között visszavitték a börtönbe.

Mikor Verebély Annuska az események illető fordulataival értesült, örömmel mondá:

— Hála Istennek!

Jóságos lelkével még az ellene törő gyilkos életéért is imádkozott.

Szivek találkozása.

Bórzáné nemzeti asszonyom ölébe vette Annuskának fejét.

Jóságosan megsimogatja arczocskáját, melyet az utóbbi idők mozgalmi kissé meghalványítottak.

— Lelkem, leányom. Komolyan szeretnék veled beszélgetni.

— Édes csereanyácskám. Már ismerem azt a nótát. Ahányszor komolyan akar velem beszélni, mindig az a nóta, hogy menjek már férjhez. Ugy-e most is az fekszik a szíven?

(Folytatjuk.)

Olykor... olykor.

*Olykor-olykor oly szépet álmodom!
Viruló rózsák közt tündéerkertben járok!
S ottan fonok jázmin leveléből,
Ábrándjaim, koszorut reátok.*

*Sasszárnyakon járom be az eget,
Hallom a magasban a tenger moraját,
Hallom az ég vidám dalnokának,
Szívhezszóló, gyönyörű danáját.*

*Mint bilincseiből fölszakított rab,
Álmaimban olyan szabad vagyok!
S mint rónán a mulékony délibáb,
Várakat szinaranyból alkotok.*

*Olyan szépnek látom a világot,
A fü szálán is rózsabimbó fakad
És a gyémánthegek s sziklák kebeléből
Bugyog ki az ezüstszinü patak.*

*De mily hamar eltűntek e képek,
Mint a sűrű köd elmúlnak, oszlanak,
Elhervad a fűszálak rózsája
És az aranyvárak összeomlanak.*

Zoltán Géza.

A koronatanú.

Irta: Tolnai Lajos.

A legszerencsétlenebb helyzetben voltam. Folyamodványom benn volt a tanácsnál, okmányaim másolatokban a főintézőknél; eljegyzésünk is már megtörtént; leendő anyósom, ki sokat tartott a nemesi előnevekre, aki a cifra előneveket semmiért el nem engedte volna, a kinyomtatott diszes hirdető kártyát mindenfelé elküldözte s most esett meg velem az, ami szerencsémét örökre beásta.

Megvertem egy miniszteri tanácsosnak kimondhatatlanul rossz fiát. Mivel a dolog nem volt olyan nagy, azt hittem, ebből semmisse lehet. Még be se végeztem a tanítást, sápadtan, kétségbeesetten tör be osztályomba igazgatóm.

— Mit tett ön, az istenért?

— Én? Mit tettem, gondolom semmit.

— Ha ez egy szegény gyerekkel esik, lett volna az a legelső, hisz én is, de egy méltóságos úr fia. Itt van a folyosón, már valaki leszaladt hozzá s megvitték neki a hirt. Jézusom, no, énnekem szép névünnepet szerzett ön. Alig tudtam visszatartani, hogy be ne törjön. Korbácsosul jött.

— Ereszsze be, az igazgató úr.

Nem kellett másodszor mondanom, mert a méltóságos úr már a tanteremben volt.

Egy sápadt, nyavalyás, félvak emberke, fakó ajkakkal, melyek túrták a habot.

— Alfréd, aranyos kis jószágom, hol vagy? Oh, kétségbe vagyok esve. Buta gazember! Ön merete ezt tenni? Tudja-e, hogy sógorom a miniszter, a feleségem grófnő, hogy én önt most szétmorzsolom, széttaposom, megfojtom, igen, a máját kiásom, a hivatalából elcsapatom, fegyházba vettetem, tiz esztendőre minden hivataltól elzáratom, hogy itt a gyerekek előtt megkorbácsolom? Mi? Tudja-e? Ön egy rüpök, ön egy betyár, egy tanbetyár? Tudja-e, hogy ennek a fiúnak a nagyapja az ország első hivatalnokai közé tartozott? Hova tette ön azt a kis gyűszűnyi parasztesztét? Dühében odakapott a nyakravalómhoz, holott majd egy öles termetű ember vagyok.

Megfogtam a gallérjánál fogva s úgy lógáztam a padok között, hogy a növendékek hahótában törtek ki.

— Kolléga úr, ereszze le a méltóságos urat, kérje meg, esedezzen, hogy megfeledezett magáról s minden büntetést szívesen eltűr, csak kegyelmezzen. Nem tudta, mit csinál, pálinkát ivott, idegességben szenved.

— Semmiben sem szenvedek, csak a túlságos szemtelenséget senkitől sem tűröm el.

— De az Istenért! Ereszsze már le a méltóságos urat!

— Nem, míg ki nem jelenti, hogy illetlenül cselekedett egy hatósági személylyel. Nekem nem főnököm, nem hatóságom, nekem csak egy közönséges ember. Megvertem a fiát, mert rászolgált, mert...

Azzal kinyitottam a terem ajtaját s a méltóságos urat kivettem a folyosóra.

A korbácsával egyet rám húzott és elszaladt. A korbácsot eldobta, hogy ne akadályozza a futásban.

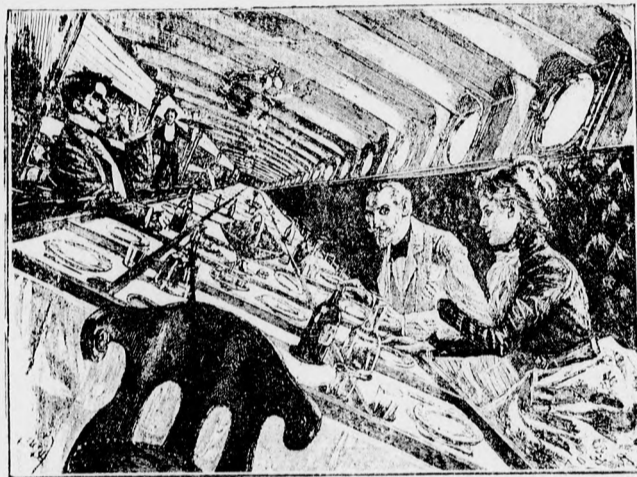
Igazgatóm, ki a legszelidebb emberek közé tartozott s kit mindnyájan szeretünk, szobájába hivatott.

— Uram, mi lesz ebből? A legszigorubb fegyelmi eljárás. Egyet tanácsolhatok: sorra járja a lapokat és sirva-ríva rimázkodják, hogy hallgassák el az egész botrányt. Tudja, a tanító helyzete mily kényes. Minket

szabad szidni, pocskolni, moeskolni, oldalba rúgni, mint egy nyavalyás kutyát, az a világszűz nem sérti; mi napszámosok vagyunk, koldusok, mi nem számítunk a tisztességes emberek között, de egy úr, egy nagyságos, egy méltóságos, annak meg jól áll, ha komiszkodik. Tartsuk nagy szerencsénknek, ha valamelyik ideadja fiacskáját s a kedvéért legjobb növendékünket hátradobjuk s öt ostobasága, hetyke szemtelensége mellett magasra helyezzük. Ez mind így van, de mi lássunk messzebb az orrunknál, mi hizelegjünk nekik, mint a rabszolgák, mi nyeljük el tőlük a legmegalázóbb sérteket. Ez a mi kötelességünk.

Alapjában nem bánom, hogy cselekedte, jól tette, kolléga, jusson azoknak az elbizakodott méltóságosoknak eszébe, hogy ők sem istenfűk, hogy a tisztesség megőrzése nekik is kötelességük. Hanem most már sarunkban a farkas, lássunk a védelem után.

Elmegy ehhez a méltóságos úrhoz. Okvetetlen elmegy. Itt a kevélység mit sem ér. Megkapta az is a magáét. Nem felejtí el, gondolom, egyhamar.

Viz alatt úszó hajó étterme.

Tanács ide, tanács oda, bár egyiket se tartottam elfogadhatónak, mit tehettem? A lapokhoz nem mentem el, hogy ott kunyorálásaimmal lealjasítsam magamat, de a gyermek szülőihez elmentem.

A grófnét találtam odahaza.

Amennyire csak lehetett valakit megvetéssel fogadni: hát azt elértem. Az volt a szerencsém, hogy nő szidott, moeskolt, ha fájt is: elfogadtam.

A fiu ott volt, ugrott, szökött, rúgott.

Vártam a méltóságos urat, azalatt beesteledett, feltették a lámpákat.

Alfréd úr tánczolt az asztalon.

— Alfréd, szállsz le az asztról...

Dehogy szállt.

Végre az úrfieska feldöntötte a lámpát s a tűz elborította az aszalteritőt.

Egy hatalmas poff csattant el. Rá egy másik.

Belépett a méltóságos úr.

— Mi az?

— Ilyen fiad van.

— Ki adta ezt a poffot?

— Én! — kiáltott a grófné.

— Méltóságos úr, ez a legalkalmasabb koronatanu. Remélem, ezt a végtárgyaláson bemutathatom. Lassan-lassan kiengesztelődtek a méltóságos urék, ott marasztaltak vacsorára, és én meggyőződhettem, hogy a miniszteri tanácsos úr egy igen kitűnő, barátságos, kedves ember.

E R O . . .

Irtá : Szatke F. Ödön.

. . . S most jó a vig . . . szép halavány Ero
Ugy elborúl a tiszta ég felettem . . .
Es álomom elkísér a sir ölébe . . .
Egy csók . . . s aztán Isten veled — örökre !!

Még egy csókot imádozt lantom, csak még egyet . . . úgy . . . úgy hosszan, édesen . . . Oh, ha az álmok tündérvilágát tudnák elém varázsolni, nem tekintenek beléd boldogabban, mint reád, te mindenem, te üdvöm, te világom, aki ismeretlen eszményképem vagy! Nincs másvilág, nincs földöntúli éden, csak ott, hová szemeid tekintenek.

— Királyné vagy, a mindenség királynéja; nézd mint cseng feléd egy világ . . . s te néma vagy, lehajtod búsan szép fejed, homlokod köré őszi fényt vonsz és hallgatsz, nem szólsz, néma vagy miként jövőnk... Ero . . . !!

Kép a régi Velenczéből.

Mikor fölocsudtam kábító merengésemből már a kísértetek órája küszöbén volt. Tehát megvalósulnak álmaim, látni fogom „öt“, kiról George oly sok szépet irt, s akinek képe itt áll most előttem, oh, vezeklenék érte a végtelenségig . . . de nem kell; reggel már úgyis röpitni fog a keleti express s mire a nap ismét feljő, én már a mecsetek városában fogom találni magam, Ero-nál . . .

Utításkámat gyorsan összecsomagoltam s egész éjet lázas izgatottságban töltve, mindössze pár órára szunnyadtam el csak. De hát milyen is „ő“? Alacsony — magas, szőke — barna — fekete mint a gondolat? Vajjon gondol-e reám, érdekelte-e énem? Mint leszek fogadva? Eh, George sokkal jobb barátom, semmint hogy csalfa ábrándképeket rajzolt volna Ero felől leveleiben. És mégis igaza volt, mert ha nem ismert meg „vele“ engem, úgy nem igen találtam volna alkalmat egyhamar, hogy D'Olah George konstantinápolyi követet a Yildiz-palotától 15 lépésre eső, saját tulajdonát képező „pirchi“ márványból épült magánlakásán üdvözölhessem.

Gondolatim már a minaretek felett kóvályogtak, látni akárván „öt“. Egy erős csöngetés zavart fel, és sajnálattal kellett belenyugodnom, hogy még mindig

csak itthon vagyok, igen, itthon, az én költői rendetlenségtől ékes garçon-szobámban. A csöngetés nekem szólott, s már benyitott. Timári, a 19-es számú kétfogatu, az én állandóan bérelt bérkocsim boldog birtokosa s hangos jó reggelt kívánva, jelentette, hogy egy negyedóránk van még az express indulásáig. Koffe-remet átadva neki, még egyszer szétnéztem szobámban, s e perczen úgy éreztem, mintha egy láthatatlan ajak azt súgta volna felém:

Ne menj el, maradj itt . . .

És én mégis ellenállottam a kísértéseknek, kalam után nyúltam s belévetve magamat a 19 es puha párnái közé, ismét szőni kezdtem álmaimat, hogy csak Konstantinápolyban ébredjek föl.

Már a pályaudvar perronján, sőt már az I. osztályja váróteremben is bégeket, pasákat, muzulmánokat láttam minden emberben, sőt szórakozottságomban annyira mentem, hogy a pipaszáratok áruló bosnyákot „Salem Alejkummal“ üdvözöltem s kevésbé múlt, hogy meg nem kérdeztem, nem hallotta-e híret az én oszdaszép eszményképemnek — Eronak!

Csöngetés, beszállás, elhelyezkedés, mint bárányszőke felhők vonultak tova képzeletem egén, míg végre felhangzott egy éles fütty s az express méltóságteljes tempóban megindult velem, illetve velünk! Utitársaim közt egy középkorú, bankár foglalkozást eszembe juttató férfi, 40—50 körüli és egy nő, gondolom élettársa, szintén negyven körüli voltak.

Mindjárt észrevettem, hogy magyarul úgyszólván egy szót sem tudnak, s mikor jobban megfigyeltem, azt is megtudtam, hogy nem is fognak messze utazni. Úgy is lett, Belgrádnál már leszállottak s én egyedül maradtam. De még most sem egészen.

Velem volt „Ö“, előttem állott, láttam, beszéltem véle, rám mosolygott és én . . . olyan boldog, olyan nagyon boldog voltam.

Am úgy látszik, megirigyelték ezt is az istenek, mert . . .

Törökországban jártunk már. Egymásután tűntek el előttem, mint futó fellegek: Nisch, Szófia, Philippopol s a török éden: Adrianopol. És itt mi történik?

Jegyem kicseréltetett egy könyvecskéhez hasonló kártyával, melyet török szokás szerint egy, fő-fő revizor vizsgált meg.

En el voltam merülve egészen, úgy hogy nem is vettem észre az ellenőrző közeg beléptét, csak azt hallottam, mikor jegyemet kérte. Nyugodtan nyúltam kabátom belső zsebébe s mint ki jól végezte dolgát, ügyet sem vetve a „kalauz“-ra, átnyújtottam neki a kis kemény kártyalapot. Alig volt időm az átnyújtásra, mikor egy viperasziszegéshez hasonló hangot vélek hallani.

— Uram?? szólott ő.

— Uram!! válaszoltam.

— Ön hitvány férgé a teremtésnek, ön hüllő, ön nem is, hüllő hanem rinoczeross, ön nyomorult . . . ah . . .

— Mi ez? ugrottam fel dühösen.

— Mit keres önnél ez az arczkép? Feleljen, azonnal, hogy jutott ön az én leányomnak arczképéhez, ah Ero! . . .

Egy pillanatra megtántorodott egész lényem, s úgy éreztem, mintha egy szikláról a mélységbe zuhantam. Kalauz, Ero, arczkép, leánya . . . A másik perczen azonban már helyén volt eszem — s szóltam:

— Kérem, kalauz úr, önnek semmi joga nincsen engem az ő lények valamelyikéhez is hasonlítani, de most már adja vissza azt a képet, mert kidobom, hogy sohse látja meg a félholdat. Az utóbbi szavakat

dühömben már ordítottam. Oh én balga. Hát az Ero fényképét adtam oda neki a jegy helyett, s Ero az ő leánya lenne?

— Oh Georg, Georg! ha te engem becsaptál.

Nem tartott sokáig e helyzet, egyikünk sem dobta ki a másikat, hanem igenis én engedtem, s megadtam neki a jogot, hogy Konstantinápolyba érkezvén, az első rendőrállomáson tisztázzuk a dolgot.

Fölösleges tán mondanom, hogy az ellenőr úr engem leányrablónak nézett. (Szerencsém, hogy tudtam egy keveset törökül, habár elég kézzelfoghatóan mutatták az utat a Merdschau Joen utcén levő rendőr-állomásig.)

Természetesen, D'Olah Geogra hivatkoztam, igazolni akarván magamat.

Téli álom.

És képzeljék; mikor ezt a nevet kiejtettem, mintha nem is Konstantinápolyban, hanem a Szt. Anna utcán levő rendőrségi épületben lettem volna, állottak félre előlem a „kuhuradzsi^{*)}”. Az ellenőr, a panaszos, az állítólagos apa mélyen meghajolt előttem s csak akkor egyenesedett fel, mikor erre én engedélyt adtam neki.

Ily viszonyok között azt sem tudtam hogy hát tulajdonképen fiú vagyok-e én avagy . . .

Szabadon bocsátottak.

Első dolgom volt Georgot fölkeresni s ezt a pechet vele közölni.

Végigbotorkáltam vagy 30 utcán, amíg végre a követségi palotát megtaláltam. Tájékozással, ha kedves-

ségtek közül valaki ott járna, majd közlöm a legszebb utcák neveit:

Terijakdjiljarzeirek Jokuschu (fő utca).

Nischaudzsündjülersaradzsch (bolygó utca).

Eh, ettől gégebajt kap az ember, ha még egy párat elolvas!!

Ah! Ero . . .! kiáltottam, mikor az érzekapun beléptem. Igen, ő volt!!

Bájos mint egy tündér, könnyed mint nympa, szép mint Vénus, szőke mint egy Adonis, igézőbb, mint egy Vesta papnő.

Ni . . . ni . . . mi az? ki jön ott az épület jobb szárnya felől? egy alak, olyan ismerős . . . Szervusz Georg!!!

— Hát végre!!

— Nőm Ero és az én legkedvesebb barátom Friczi!

— A nője . . .

Ah!!

Kinos álom volt!

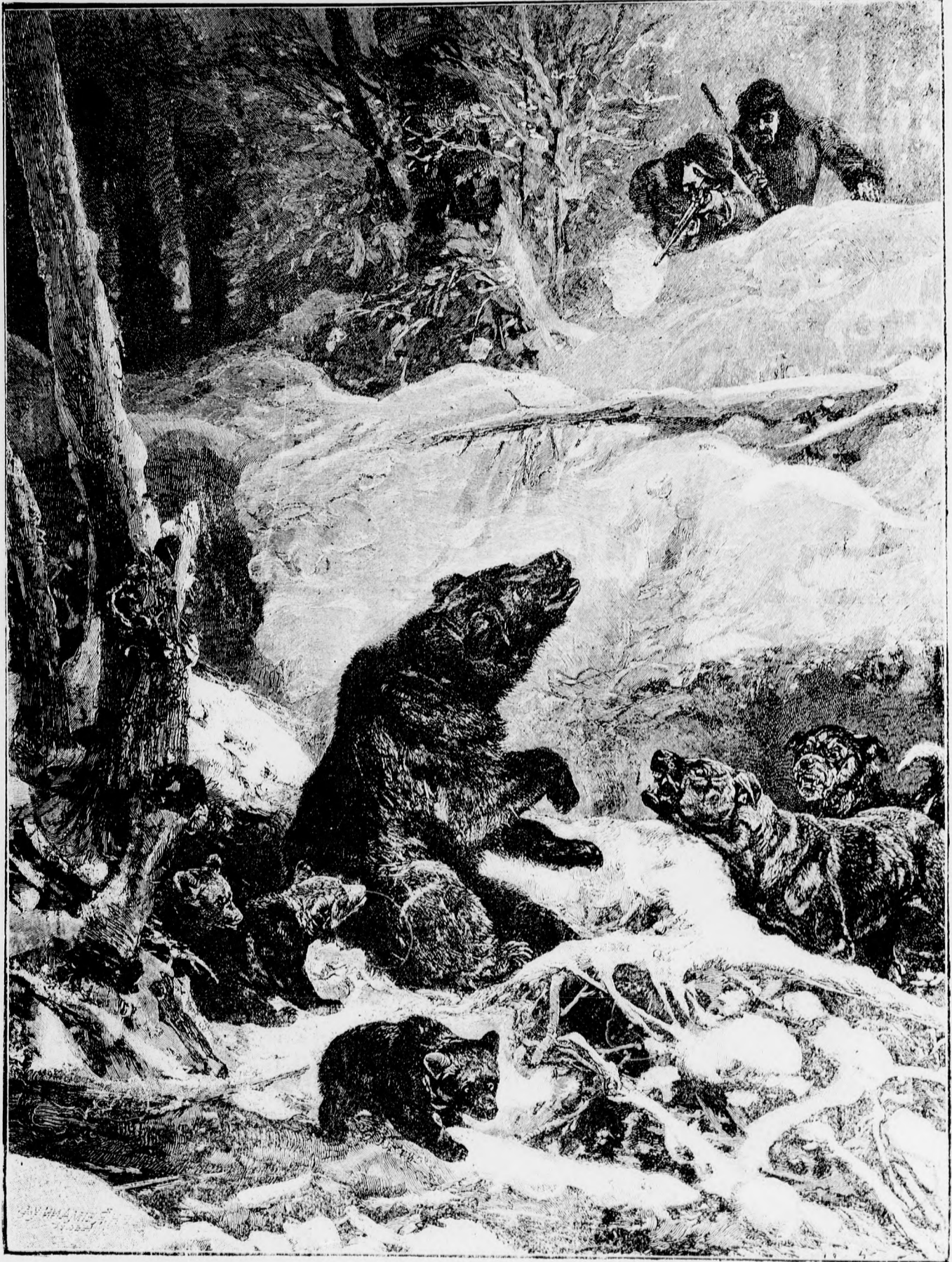
Nem ébredtem ám a rideg valóra, mert a „tőle” lopott egy szál virágocskát, mely mindig ágyam fölött függött, szorítva tartottam ujjaim között, s mikor felébredtem, az . . . nedves volt a könnyeimtől.

És én, aki már hetek óta törtem fejemet egy kidolgozandó tárgyon, — egyszerre találtam azt.

Tollat ragadtam rögtön s pár sort irtam neki, melyhez inspirációt az ő bájló lelke adott:

Egy tollvonást . . . csak egyetlen virágot!
Hogy „benne” lássak egy egész világot.
Feléd röpül a lelkem, vágyakozva
Bűvös ajkad hogy visszatartsa fogva.
Szeretni oh, ha tudnál engemet,
Mélyen . . . siromba vinném képedet!
Imádnám, ott is istenitenélek;
Oh mondd — igen — és én tovább remélek!
Vo'nék boldog, mint az most nem vagyok,
És mondanád: csak szenvedést adok;
Elvinném, lenne bárminő teher,
Érted dobogván mindig e kebel.
. . . A húr lepattan, és a dal kifogy,
A terhet nem bírom, lelkem lerogy;
Elszáll az összhang s nincsen egy vigasz,
Pedig dalom valóság és igaz.
Vezekleni fogok s lelkem lerója
A büntetést s övé leszen Ero-ja,
S akinek élte, szívverése egy
Egyik ha hervad, — másik véle megy!!!

*) Rendőrök.

Medve vadászat.

Becsületért életet.

Irta: Karossa Eörs.

A citrom, a narancs és a szép kövér fügék kívánatosan fityegtek le a fákról. A mandolafák, olajfák bőditővé tették a levegőt. Az égbolt állandóan kék volt, melyet csak a napnak vakító fénye halványított meg.

Sevilla szépei csak estefelé jöttek ki házaikból, hogy már természetből is barna bőrüket a nap heve még sötétebbé ne tegye.

A legderültebb utcák egyikében lakott a spanyol társaság egyik előkelősége, a szép Mária, kinek férje magas államhivatalt viselt Madridban s nyárra rendszeren sevillai villájába szokta leküldeni ragyogó szépségű nejét, hova ő is le szokott rándulni, de csak rövidebb időre, már ahogy a közügyek megengedték.

Mária már délután kiült a kertbe egy gesztenyefa árnyába és épp a megkezdett tájképen dolgozott, mikor hangokat hallott. Rögtön felismerte egyik kedves barátnéja hangját, ki egy ismeretlen férfival vitakozott.

— Ugyan, marchese, csak jöjjön be egész bátran. Barátném szereti a vendégeket.

— De így ismeretlenül rontsak be, rabló módjára, — válaszolt a férfi.

Végre sikerült ellenállását legyőzni és csakhamar Mária előtt álltak.

— Girordi marchese, a madridi olasz főkonzul, — mutatta be az érdekes férfit Máriaának barátnéja.

Csakhamar élénk társalgásba merültek, miközben a marchese egy világi szemével gyönyörködött a szép creol nő plasztikus szépségében. Végre elbűsűntak s Mária az ügyesen és kedvesen társalgó konsult meghívta máskorra is házához.

A konzul nap-nap után ellátogatott Máriaához. Elhatározta, hogy ezt a tüzesvérű creol nőt meghódítja. Egy délután a kertben ültek közel egymáshoz. A nő lehelete a férfi arcát érte és ez mindig szenvedélyesebb hangon tolmácsolta örök és változhatlan szerelmét. Mikor már látta, hogy a nő, aheiyett, hogy ellenkezniék, szoroson simult hozzá, letérdelt és átkarolta a szép creol nőt, égő, gyönyörtől sóvárgó szemét merően szegezte a szép Mária felé. A kerti virágok illatától és a forró vallomástól elbódult nő pedig átkarolta a férfi szép fürtös fejét és hosszú csókban válaszolt a vallomásra.

***

A konzult teendői Madridba szőlítették. Lázás szerelme, amely inkább szenvedély volt, teljesen lehűlt. Nap-nap után másnál szórakozott és teljesen elfelejtette a szép Máriaat. Mária is visszatért Madridba és várt, hogy visszatér hozzá kedvese. Eleinte majd megőrült a fájdalomtól, később nyugodtabb lett, végre egészen elhidegült iránta. Lassankint ezt a hidegséget a boszu érzete váltotta fel, mely annyira elfoglalta egész valóját, hogy képtelenebbnél képtelenebb tervek keringtek agyában. Suggestálni kezdte magát a boszura. De elhatározta, hogy előbb elmegy hozzá, hátha a megbánás felülkerekedik a marcheseben és bocsánatot kér... akkor az elmúlt pár gyönyörteljes óráért megbocsát neki, de kiköti, hogy többet egymást sohase ismerjék. Másnap tervét végre is hajtotta. Elérkezett a marchese lakásához, de mintha gyökeret vertek volna lábai.

Megállt és habozott a szép creol nő. Majd lassan-lassan fölfelé tartott a márvány-lépcsőkön s lépteit kísértetiesen verték vissza a kastély évszázados falai. Egész mostanáig a kapuson kívül egy árva lelket sem látott. Az egész épületben komor, néma volt minden. Felért az emeletre s a folyosón, amelyet remek szobrok díszítettek, egy ajtónál megállt és kopogtatott.

A kopogtatásra inas ugrott ki s kérdé, hogy kit jelentessen be.

— Mondd meg a marchesenak, hogy egy sevillai úri nő akar vele sürgősen beszélni.

Az inas távozott. Nemsokára jelenté, hogy a marchese kész fogadni az úrnőt.

A nő belépett a szobába s vésztojósó tekintettel mérte végig a marchese-t.

— Ah, konzul úr! Jó, hogy találtam. Kis beszélni valóm volna önnel.

A marchese daczosan végigmérte a szép nőt és fagyosan kérdé:

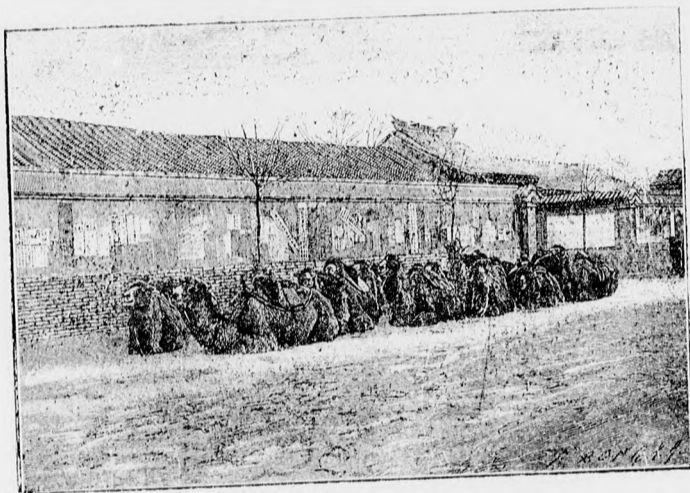
— Asszonyom, mivel szolgálhatok?

A nő már nem tudott tovább küzdeni érzelmeivel és kitört:

— Nyomorult, még te kérded, hogy mivel szolgálhatsz nekem!? Emlékezz vissza, hogy esküdtél, hogy csak engem szeretsz, csak engem, ha, ha, ha! — tört ki a nőtől keserűen. De nem azért jöttem, hogy szemrehányást tegyek, hanem hogy ieljek fölötted!

Ezt mondva, keble felül piczi ébenfa feszületet húzott ki. Balkezét a szívére tette, jobb három ujját pedig a feszületre helyezé, miközben villogó szemekkel nézett a marchesera s ajtai a következő esküt rebegték:

— Esküszöm a Megváltóra, hogy rajtad boszut állok.

Pihenő tevé-karaván Afrikában.

A konzul megsemmisülve nézte ezt a fölhevülésében olyan szép spanyol nőt s holthalványan hallgatá esküjét.

***

Madrid külváros egyik legpiszkosabb és legelhagyatottabb utcájában este tíz óra felé halad egy mélyen lefátyolozott nő, kit, mintegy tíz lépés távolságban, két férfi követ. Jobbra-balra romba dől házak, viskók szegélyezik az utcát, néha-néha, mint valami árnyék, suhan végig az utcán egy-egy alak s nemsokára a romok között nyomtalanul eltűnik. A mélyen lefátyolozott nő megáll, magához inti a két férfit s parancsoló hangon szól hozzájuk:

— Itt fogtok bevárni engem, ha félóra mulva sem jönnek akkor valami rossz történt velem, akkor keressetek engem ennek a sikátornak az irányában.

A szolgák mélyen meghajtják magukat. A felhőkől kikukucsáló holdnak fénye pedig megtörött a nőnek övéhez erősitett fegyverein, melyet a bő köpeny eddig láthatatlanná tett.

A titokzatos női alak ezalatt már jó utat tett meg, végre romladozó viskó előtt állt meg és annak kapuján bekopogtatott.

Nemsokára vén, összetöpörödött csontos cigányasszony jelent meg, kinek ravasz szemei gyanusan szegződtek a késői látogatóra.

Az úrnő előadta, hogy neki olyan méregre van szüksége, amelyik fájdalom nélkül öl s amelynek külső hatása nincs.

A vén cigányasszony megfenyegette ujjával és szipító hangján szólott:

— Ugyan, belladonna, csak nem akar ily fiatalon meghalni.
A nő felelet helyett erszényt vett elő, melyből harmincz aranyat olvasott le az asztalra.

A cigánynő ezalatt keskeny ajtó mögött tünt el s nem-sokára kis üveggel jelent meg, melyet átnyújtott az úrnőnek azzal, hogy ebből tiz csepp megteszi a kívánt hatást.

Az úrnő kezét szájára tette éppugy a vén cigányasszony is s ezzel jelezték a mély hallgatást. Szó nélkül távozott a mélyen lefátyolozott hölgy s miközben végighaladt a sikátoron, magában mormolá: Oh szép marchese, nem fogsz több nőt elcsábítani.

Kisérői megnyugvással látták úrnőjük közeledtét, hazakísérték őt lakására, amely Madrid legszebb és legnépesebb helyén feküdt. Az úrnő nesztelenül huzta ki övéből a kapukulesot, kinyitván vele a kaput, nyomtalanul eltűntek az épületben.

* * *

A marchese palotáját, melyet bérben birt, remek kert vette körül, melyet magas fal határolt.

Az egész városban néma csend honolt, melyet a jezsuiták templomának harangja szakított meg, amely éppen akkor üt é az éjfélt tizenkét óráig. A marchese kertje körül sötét alak ólalkodott. Körülnézett s látta, hogy senkiséj jön, a kezében tartott kulcsal kinyitotta a kerti ajtót és nesztelenül sietett a kastély felé. Szép nyári éj volt. A levegő kissé fülledt ugyan, de azért már ilyen későn kellemes. A kastély kertre néző ablakai nyitva voltak. A sötét alak, ki nem volt más, mint a marchese régi kedvese, az egyik ablak alatt megállt s hallgatózni kezdett. Semmi nesz, mindenki aludt már.

Mint a macska, oly ügyesen vetette át magát az ablakon s egy földszinti szobába jutott. Innen tudta már a dörgést az emeletre, nesztelenül haladt fel a lépcsőkön s felérve a folyosóra, egy ajtó előtt megállt. Kezével érintette a kilincset, mely a nyomásnak engedve, kinyitott s ekkor a nő a marchese hálószobájában volt. Lélekzetét visszafojtotta, felindulását alig tudta türtőztetni, de végre is a démon győzött benne. Jobbjában tört tartva, az ágyhoz közeledett, mely azonban üres volt.

— Ah, — gondolta a nő, — most valakinél mulat. Hadd mulasson, ugysem fog többet mulatni.

Ezzel kivette kebléből a kis üveget és tiz cseppet beleöntött a pohárba, mely vízzel telve, a marchese éjjeli szekrényén volt elkészítve.

Menni készült. Már a lépcsőkön volt, mikor meghallotta a marchese hangját, ki valami szerelmi dalt dúdolva, jött fel hálószobájába, egy inastól kísérve, ki elől világított neki gyertyájával.

A nő megrendült, ha most meglátja, vége van mindennek. Egy ablakmélyedésbe huzódott, várva a történeteket. Az álmos inas s a mámoros marchese nem vették észre az izgatott nőt, ki midőn látta, hogy most már biztonságban van, nesztelenül távozott azon az úton, amelyen jött.

Másnap már az egész Madridban az olasz konzul rejtélyes és megfajthetetlen haláláról beszéltek. Senkiséj tudta megmagyarázni, hogy mi okozta halálát.

A marchese családja táviratilag kérte a hatóságot, hogy ne bonczolják fel és intézkedtek, hogy holttestét hazaküldjék. Mikor a koporsót a vasúthoz vitték s a pap a beszterelést éppen az előtt a ház előtt végezte, ahol a szép kreol nő lakott, midőn ez megpillantotta a koporsót és tudatára ébredt tettének, felkapott az íróasztalról egy tört s keblébe dőfte.

Földre rogyott a szép test és kínosan vonaglott, de ő még akkor is mormolta: „megboszultam“! . . . az utcáról ez alatt felhangzott a „Circum dederunt“ gyászos dallama.

Tiszta lelkek.

Irta: Reschner Ilonka.

A kertvégi sövény belecsúszott a kiszáradt patak árkába. Tavaly nyáron még volt annyi viz a csillámló tejfehér kavicsok felett, hogy a túlparti rét legelő csordáit idehajtották itatni, de a tavaszi hóolvadáskor a virtuskodó kis patak kiáradt, elborította a határmezőket, s többet vissza sem feküdt ágyába, hanem a második luczernatáblában ásott új medret magának. A régi, elhagyott helye úgy kiszáradt nyárra, hogy a partmenti dombok, halmok megrepedezve, sorra bele-suhantak.

Belevándorolt a Juczikáék korhadtt fürdőházuk is. Úgy összeroskadt az egész ósdi, primitív faalkotmány, szennyes oldalával és az időtől megviselt zsúptetejével, mint egy erejét vesztett, öreg koldus.

Tartó gerendái keresztülfelekedtek az árkot, rajtok fű és csalán serkent föl, békeséges hangyacsaládok, meg földibogarak ütöttek tanyát; néhol nagy sárgakalapú gombák és poros pókhálók lepték el . . .

A sarkából kirándult alacsony ajtó átnyújtózt a túloldali kukoriczásba, míg az egyik ide-oda toltató négyzetes ablakoska valahogyan kiugrott a parti meredek vadrózsabokrának szétterpeszkedő ágai közé.

Az egész kertvéget buja, mély, árvasalános fű borította, a maga illatos vadságában; közte csak egy keskeny sávon volt ösvénynek kitaposva a megdőlő burján. Akárki elrejtőzhetett volna az összefonódott, vetetlen növényárban, mert egy apróbb méretű embert bizvást fejébübjáig ellephetett.

Még a színes vadvirágok is csak itt-ott birtak kikandikálni a zöld lengő-ringó tengerből. Itt lekonyult esengettyüvel bukkant fel egy lila harangvirág, ott kerekfejű, nagy Margaréták hajladoztak, zörgős rezgőfü, erőskék sarkantyuvirág, vadborsó, szarkaláb és német-sz kfüvekkel tarkítva. Ilyen szőnyeget produkáljon a legügyesebbkezü perzsa. — Egy-egy gyenge fuvalom szétrepített néhány sóhajkönnyű pitypangot, mely olyan gyorsan szétfoszott a nagy mindenségben, mint hűség a gyenge jellemeknél.

A kigyózó ösvény távoli kezdetén valami színes apróság közelgett, mozgott nyikorogva. A fogyó meszesességgel arányban erősbödött a hang. Már fel is rebentett egy országgyülesező verébármádiát a galagonyáról.

Felhőtlen türkiskék etherből süttött alá a nap. Délután közepe lehetett.

Egy szíment rózsaszín ampírruhás kis leány tolt a kerékenőért siró bababölesöt. Lekopott aranyos vesszőkből volt az fonva, kifeszített sárga bőr, fedeléről piros szatén, gömbölyű bojtos-függöny esüngött alá. Ezt a kis jövevény lebocsátotta, mikor mélyebben kezdett befűződni az ösvény, a vad sűrűbe.

Gömbölyű gyermekarcza friss egészségtől csatánó, barnapiros volt, akár egy nyári piros alma. A haja színe egyidőre titokban volt tartva, annyira lenyirták. Szemeiből a legártatlanabb, gyanutlan világ-bámulás mosolygott elő. Meztelen rövid nyakát, kis sima karjait és lábait úgy elsütötte a nap, hogy beillett volna egy kis kongónégernek. Most sem volt kalap a fején, lábain pedig szétnyomott, formáját megtagadott apró papucsok lógtak, esoszogtak.

Látszott rajta, hogy minden egészséges kényelmet megadtak neki, a mi szorosán nem bántotta a falusi házi illemet.

Ha a fejletlen gyermekarcz vonása is a kifogástalan szabásu tiszta, de viseltes ruháskája nem lett volna olyan meglepően finom és csinos, mondhatni izléselesen egyszerű és bájos, nem nézhette volna úri gyermeknek senki, de így a megjelenése elragadóan vad és különösen kellemes volt.

Derüs, okos szemeivel figyelmesen ügyelt előre az ösvényen. Öntudatlan gracióz mozgulatokkal hajlott félre a csipős csalánok és fogózkodó bojtortjánok mellett.

A nyikorgó kis bölcsőben édesen szendergett az ő „legszebbik gyermeke”: Lily-baba, félig lehunyt szemekkel. Nagy hajas porcelánfeje selyem párnába mélyedt s kicsi rózsaszínajkai közül, Kalodont plakátra emlékeztetően ragyogtak elő egyenlő, apró, fehér fogcskái. Kécsipkés paplanja alatt jól érezhette magát, mert igen barátságos mosoly derengett arcocskáján.

Végre Juczika megérkezett a „romok”-hoz. Itt kiszedte a bölcső tartalmát. A baba csak köpenyege volt valami rejtve-rejtett dolognak, a mi a matracz alul csendes körültekintés mellett egy lapos skatulya alakjában jutott levegőre.

Egy alacsony meg egy magasabb fatönk már régebről elő lehetett készítve, mert most azonnal hozzátelepedett. Primitív, de czélnak megfelelő szék és asztal; mentsége, hogy csak a természet esztergálta.

Kihuzta a skatulya tetőlapját. Sok kisebb-nagyobb koczka — fából, meg kőből — volt benne, megfőlöslgesedett dominó, meg néhány válogatott szines gomb.

A skatulya belsejét lakóháznak hagyta, néhány sima oszlopalaku koczkaival reteszekre osztotta, aztán dominóval gondosan berendezte. Ez volt a sokszobás lakás.

A skatulyán kívül kerítést emelt, és kaput rakott hozzá. Olyan szabályosan és olyan logikus kis észszel volt megépítve az egész apró udvarház, hogy a terve egy mérnöknek sem vált volna szégyenére.

Végre elhelyezte szétszórva benne a gombcsaládot. Mama, papa nagyobb kabátgombból telt ki, a gyermekek kisebbek és világos gyöngyházból voltak.

Azután sétáltatta őket ki és be, rakosgatta, sutogott és gügyögött nekik . . . helyettük, édes önfeledten, mialatt egész hosszú csodás meséket és történeteket képzelt és játszott velük végig.

A szemeiből látszott, hogy a mit az ő lehetetlen „emberei” tesznek, beszélnek, azt ő maga látja, hiszi valóságban, igazán. Erős fantáziájának játékba vitt komédiái az ő kis lelkében eleven igazságokká, valóságokká jegezesednek, annyira átéli azokat.

Egyszerre az őserdön túl gyors, viharos trappolás hallatszott.

Juczika csak akkor eszmélt fel komoly játékából, mikor a zaj egész közletről csapta meg. Rémuült őszönnel kezdte összehabarni koczkaikat. Tudta, hogy csak Pali ronthat így neki a nagyvilágnak.

Nem volt már ideje elrejtteni a babaágyemü alá. Kétfelől két érett, piros, magvas paradicsomalma loesant szét a játékain, egyik a dominó divánján, másik a diszes kapun. Mint egy dühös kotló terjesztette ki magát a további hasonló merénylet elé.

A fiu szilajon és hevesen kiáltotta.

— Juczika, a házadba ütött a mennykő, oltsuk a tüzet, én leszek a tüzoltó. Azzal a kis megtámadott vállán át egy bádögöntözővel loesolni kezdte a koczkaikat.

A leány szemei szikráztak a haragtól és a sértettek harcikedvétől Pali elé pattant, felágaskodott és megragadta a kezét.

Valami vad, elkeseredett büszkeség és dacz, meg erős, szilárd energia ömlött el kipirult arcán.

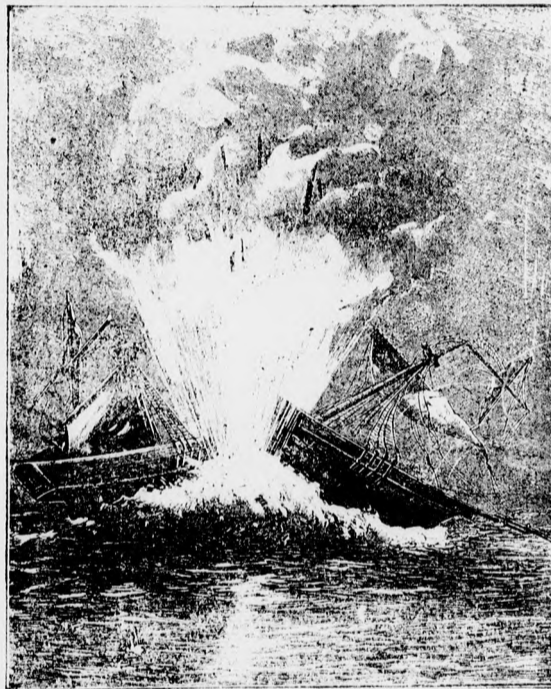
— Támadj, védem a várat.

A fiut lefegyverezte a nem várt bátor hang és viselkedés. Egy sokkal kisebb leány szembeszáll, ellenkezik, vele, az erős fiúval. Érdekesnek találta, nem hitte róla.

Alig pár napja ismerték még egymást, mint új szomszédok.

A mágnáscsemete mellett télen-nyáron nevelő volt, lehetőleg minden lépését ellenőrizték, éppen azért ha kiszabadult, olyan volt, mint egy vad csikó és egyenesen a tilosba száguldott, át a palánkon, a szomszédok kertjébe. Nem érezte jól magát a maguk szépen gondozott, elegáns parkjában, más, tiltott, vadabb kert kellett . . . különösen a Juczikaék buja füves sűrűje.

A kisbirtokos leányát városi egyszerű iskolai nevelésből most hozták haza vakációra. Itthon aztán megadtak neki minden gyermeknek való szabadságot.

Tengeri ütközet.

Meg is fért ő csendes játékaival itthon, annyit mászkált a fűben, mint egy kis bogár s a józanul korlátozó nevelés alatt idehaza még jobban nekigömbölyödött a képe.

A kis Pali gróf arcza sápadt és penészszinü volt. Rá volt írva majomszeretettel őrzött egyetlen gyermek korlátolt szabadságának színe.

Erőscentu, sovány, magas fiu volt, a fejlődő szenvedélyes természetnek éles vonásaival és karikás szemeivel.

— Támadj, védem a várat . . . isméteite Juczika.

A leány határozott szembeszállása és büszke kihívása lefegyverezte, lehütötte elszabadult, durva csikókedvét, de felébresztette az érdeklődését és a kedvét a szelidebb barátkozásra.

— Nem . . . tudod mit, inkább legyünk jó pajtások. Mi tudnánk együtt játszani. Békülj meg. Noked adom a paradicsomokat. — Zsebei tartalmát a fűre ürítette.

A leányban, ha van kicsi boszuálló hajlam, megdobhatta volna az érett, lágy gyümölcsösesel. — Gondolkozott a felajánlottakon, aztán hirtelen ajkbiggyesztve hátat fordított.

— Nem kell — te sem kellesz! . . .
A fiut ingerelte az ellentállás, a visszautasítás.
Megkapta a vállát és rákiáltott.

— Akarom, adj kezet rá . . .!
Akkor a leány nevetve a tenyerébe csapott és
kis piros ajakát a szokásos békecsókra nyujtotta.

— Jó, legyünk pajlások.
A ki időtöltésből, csufondárosan boszantotta, an-
nak ingerülten, daczosan a szemébe nézett, azt kihivta
maga ellen; a ki meghódolt a kihívása előtt, azt egy-
szerűen megvetette; de a ki imponálni, parancsolni
tudott neki, annak egészen odaadta magát . . . a kis
birtokos polgári nevelésű leánya, a főúri levegő sápadt
grófcskájának.

Daczos, büszke, hódító asszonyjellem volt máris,
a kit csak az övénél nagyobb akaraterő bír legyőzni,
hatalmába keríteni.

A fiu heves örömmel csókolta meg új barátnőjét,
aztán kézenfogva szaladiak a korhadt gerendákra ját-
szani.

Sejtelmük sem volt róla, hogy egy hasonló bé-
külés, tíz évvel később itt a fiatal gróf és a felnőtt
polgárleány közt, milyen nagyfontosságú lehetett volna.

Mert ha a dolog vége egy aranykarika lenne,
akkor ez a békecsók egy örök szilárd társadalmi falat
ostromolna meg, melyet az emberi egyenlőséget ta-
gadó, korlátolt felfogásnak emeltek; ha pedig a követ-
kezménye nem volna karikagyűrű, akkor meg a becsü-
letük korlátját veszélyeztetné.

S míg most ez a pajtáskodó csók a gyermeki
szeretet ártatlan, öntudatlan tisztaságát viselte magán,
az a szerelmes mátkacsók a fiatalság rajongását, áb-
rándos lelkesültségét jelképezné, míg az a másik til-
tott csók már az öntudatos ember romlott morális
érzését jelentené, a maga izlésdöbentő undokságában.

Csendes órák.

*Miért szeretlek oly nagyon,
Miért imádlak tégedet? . . .
Kiért meghalnék örömet,
S od'adnám üdvösségemet.
Miért csodálom szép szemed,
Eszményi szép tekinteted? . . .
Az égi csillag fénye az,
Mely rabul ejté szívemet.*

*Rab lett szívem s te öre vagy,
Szemed ragyogó örtüze,
Mint pásztortűz zord éjszakán
Világol lelkem mélyibe.
S e tűz, e fény vezérli most
Lelkemnek minden útjait,
Letörli szenvedéseim,
Szemem gyászos könnyeit.*

*Ha úgy szeretnél engemet,
Mint hogy szeretlek téged én,
Kicsiny szivedben, édesem,
Nem lenne szentebb érzemény.
Felényi lenne bár szived
Szerelmet nyujtó érzete:
A földnek én lennék talán
Legboldogabb embere.*

Lovag Czettler Rezső.

A LEVÉL.

Irta: Koritsánszky Ferencz.

— Idehaza van az a bogárszemű kis menyecske? — hang-
zott végig a folyosón egy erőteljes férfihang. — Hadd pirositom
ki két orcáját szúrós szakállammal.

— Idehaza van! — hangzott vissza a félig nyitva levő
szoba ajtaján.

Az 50—55 év közötti, deresfejű, borotvátlan állu férfiú
belépett a szobába.

Nagyon ismerős lehetett a háznál, mert minden teketória
nélkül ment oda a dolgozó asztalkája mellett ülő fiatal nőhöz s
össze-vissza csókolá. Majd két tenyere közé véve annak gyönyörű
rózsás arcát, belenézett azokba a sötét, mély szemekbe.

Csakhogy azok a szép szemek nem mosolyogtak mos
vissza, mint máskor szokták tenni. Olyan nedvesek, olyan ki-
sirtak voltak azok, hogy a nagybácsi egészen megütközve állott
meg a nő előtt s némileg a szánalom, de még inkább a feddésnek
hangján megszólalt:

— Már megint könyek! Hát ez már így lesz mindig, kedves
kis hugom? Tudom, hogy megint férjed miatt hullanak azok,
hogy a féltékenység sajtolja ki szemeidből, pedig nincs igazad
Férjed egy derék, becsületes, törekvő, szorgalmas ember, akinek
még csak legtitkosabb gondolatában sincs soha, hogy megcsaljon
tégedet.

Ő szeret, a rajongásig imád tégedet s rajtad kívül nincs,
nem is létezett nő, aki bár csak pillanatra is, le tudta volna
kötni figyelmét.

Miért hát az a folytonos tépelődés?

Talán azért, mert ha hébe-hóba bevetődik a járási szék-
helyre, megfeledezik egy kissé magáról s jó barátai körében
eltölt egy-egy vig napot? S ugyan mondd: mi lenne a boldog
családi életből, ha minden asszony mindjárt csak azt tétéleznél
fel, hogy férje most bizonyosan megcsalja őt. Hiszen akkor nem
volna családi élet s csak kín és gyötrelme volna az a kapos
ami két szerető szívet egymáshoz csatol. Töröld le hát azokat a
könyeket, üzd el magadtól a féltékenységnek mérges csirait s
meglásd, hogy férjed nem fog többé kimaradni, hogy a hetenként
pörpatvar el fog maradni s az előbbeni szép egyetértés fog vissza-
térni lakotokba.

A te eddigi eljárásod teljesen helytelen volt. Elnevezed
a férjedet korhelynek, lumpnak, ki csak pénzt tudja fecsérelni,
mitsem törődve otthon búslakodó nejével, akit elhanyagol,
magárahagy s mindezt csak azért, mert egy másik nő van, aki
hazug szavaival, álnok öleléseivel körülhálózza. Hja, kedves
hugom, ezzel nem lehet lekötni magad mellé férjedet . . .

— De hiszen, édes Károly bácsi, — mentegette magát a
kis asszonyka, időt nyerve, amíg bácsikája egy kissé kifujja
magát, megpróbáltam én már szépen is, egy kissé nyersebb mo-
dorban is, de higgye el azt nekem, hogy Gyulán már nem fog
semmisen. Ma is megígérte, hogy délben már idehaza lesz s
ime négyóra mult, de azért ő még nincs sehohsem. Miért nem
tudja betartani a szavát? Mert van ott valakije, aki nem engedi,
aki . . .

— Már ismét gyermekes beszéd! — vágott szavába a
nagybácsi. — No, de jól van! Ha te nem akarod saját magad
meggyőzni afelől, hogy férjed hű hozzád, hogy az is volt mindig
s féltékenységed csak rögeszme, úgy majd meg foglak győzödtetni
én tégedet rövid idő alatt. Igen, meg foglak győzödtetni s ki-
gyógyítalak a féltékenységnek veszedelmes betegségéből. Most
pedig lsten veled!

Vámosi Károly, a fiatal, kis asszonykának nagybácsija, most
először távozott el, anélkül, hogy hugát megcsókolta volna.

Ingerült volt. Bántotta szerfelett, hogy félév óta hiába
érvelt a fiatal párnak, hogy leszoktassa őket már-már rögzötté
vándó hibájukról, de másrésről fájlalta is azoknak feldúlt
családi boldogságukat.

Hazament. Leült megszokott karosszékébe s két tenyerébe hajtva gondteljes fejét, tündött soká, hosszasan...

Egyszerre aztán hirtelen felugrott. Tintát és papírt vett elő s felragadva a tollat, írni kezdett.

Mig írt, arca mindinkább felderült s mikor készen volt a levél, rajta volt már a cím is, a pecsét is, boldog mosolylyal csúsztatva azt oldalzsebébe.

Azután fogatott.

— Tasnádra! — kiáltotta oda a kocsisnak s a könnyű kis bricska kirobogott az udvarból.

A nap már régen lehanyatlott, mikor Vámosi Károly behajtatott a „Központ“-hoz címzett vendéglő udvarára.

Bent a teremben szólott a banda s a vidéknek összegyűlt fiatalsága hangosan tombolva zúgta a „Grosswardein“-t, egy másik asztalnál pedig kártyakompánia ült együtt s verte a „hazai csendes“-t.

Nyomasztó levegő uralgott a teremben s oly iszonyu szivarfüst ülepedett le, hogy Vámosi Károly alig volt képes feltalálni azt, akit keresett.

De aztán mégis csak ráakadt.

Ott ült az is a kártyázók között s éppen erősen „gusztálta“ a leosztott kártyát.

Vámosi Károly letelepedett oda mellé egy üresen hagyott nádszékre s aztán megszólította:

— Hagyd félbe öcsém azt a haszontalan kártyát, nem neked való az. Jer, menjünk haza!

De éppen a legrosszabb időben volt a felszólítás. A kézben lévő két ász „befagyott“ s más vitte el a „kasszát“.

Tihanyi Gyula ránézett öreg bátyjára s aztán nem a legnagyobb hangon csak ennyit válaszolt:

— Nem megyek, nem mehetek Károly bátyám, úszik vagy kétszáz koronám.

És hiábavaló volt kérés, könyörgés, fenyegetőzés, a fiatal ispánt nem lehetett elvonni a kártyaasztal mellől.

Ekkor nyúlt az öreg úr a végső eszközhöz. Kivette zsebéből az otthon megírott levelet s szép csendesen becsempészte azt az ispán zsebébe, észrevétlenül távozott.

Tihanyi Gyula, mint minden vásáros napon, ismét csak másnap reggel tért haza s hogy kikerülje nevének „mosdató szappanát“, azonnal lefeküdt.

A kis menyecskében pedig csak úgy forrott a méreg és mert nem volt, kin boszuját tölthesse, a cselédséget kezdte szidalmazni.

Majd eszébe jutott, hogy férjének sok pénze volt. Vajjon nem költötte el? Átkutatta zsebeit. Meg volt mind, talán még több is egynéhány koronával. De kezébe akadt a levél is.

Lázasan sietséggel olvasni kezdte:

Édes Gyulám!

Megtudva, hogy bent vagy s ezideig még fel nem ke-restél, e levél útján kérlek: jöjj hozzám azonnal. Szegény szívem vérzik, ha távol tudlak magamtól, csók után epedő ajkam vágyik csókjaid után... Elvár a sirig hü

Ilonkád.

A levél kiesett a nő kezéből. Szemei könyekkel teltek meg. Tehát férje csakugyan hűtlen lett hozzá!...

... Mikor az ispán felebredt, már dél volt, de az ebédnek se hire, se hamva.

— Talán elkéstél az ebéddel? — kérdezte a férj, hizelegve simulva nevéhez, mint aki tudja, hogy rossz fát tett a tüzre.

— Nem, nem késtem el! — válaszolt a nő durczásan, eltaszítva magától hízkelkedő férjét. — Különben is, te mehetsz Ilonkádhoz, az bizonyára jobb ebédet tud készíteni, mint én!

— Ne tréfálkozz, édes kis aranyom, — közelített volna a férj ismét nevéhez, de ez hirtelen nagyot toppantott s a méregtől kivörösödött arcczal kiáltá:

— Nem szoktam tréfálni!

— Hát akkor miféle Ilonkáról beszélsz itt nekem?

— Miféle Ilonkáról?... Hát arról, akinek csók után epedő ajka vágyik csókjaid után, akinek szegény szive vérzik, ha távol vagy tőle, aki... aki... ezt a levelet írta neked!

S ezzel férje lábaihoz dobta azt a bizonyos levelet.

A szegény ispán kezdetben azt sem tudta, mit tegyen. Felvette a földről a levelet, megforgatta a kezében kétszer, háromszor is, azután megint elolvasta, ötölt, hatolt, hebegett, mig aztán végre legyőzve zavarát, nyugodtabb hangon megszólalhatott:

— De hiszen édesem, nemcsak én vagyok egyedül Gyula ezen a világon!?

— De igenis, te vagy! — pattogott a menyecske. Vagy mit keresett volna akkor ez a levél a te zsebedben?

— Az én zsebedben? — hűledezett az ispán.

— Igen, a te zsebedben! — Holnap meg is indítom a válópört... Olyan emberrel, mint te, egy percig sem élek tovább!

— De édes Vilmám, hallgass meg!?

— Nem hallgatok semmit!... Elég volt már a szenvedésekből, még ehhez csak ez a szégyen kellett!

És fuldoklásszerű zokogás fogta el a fiatal kis asszonyt.

Ekkor lépett be a nagybácsi. Eljött, hogy lássa a hatást amit annak a zsebbe csempészett levélnek feltétlenül elő kellett idéznie.

És teljesen meg volt elégedve; sőt némileg még szította is a tüzet, hogy annál nagyobb ingerültségbe hozza a házas-társakat. Csak mikor látta, hogy több kettőnél, a fonál mindjárt elszakad: lépett fel más modorban s megfogva egyik felől a férj, másik felől a nő kezét, komoly, ünnepélyes hangon szólott hozzájuk:

— Látjátok! Ilyen az, mikor férj és feleség nem értik meg egymást teljesen. Te, öcsém, egy talpig becsületes, igyekvő, de szerfelett könnyelmű ember vagy, ki barátaid s a pohárcsengések között feledeled, hogy nőd van s épp oly szilárd módra mulatsz mint azok, kik ezt — mint független fiatal emberek — minden megszólás nélkül tehetik. Ne csodálkozz tehát, ha nőd haragszik ha gyakori kimaradásaidért féltékeny reád. Olyan embert, mint te, féltetni lehet, az olyan ember a haragot megérdemli. De másfelől, kedves kis hugocskám, a te eljárásodat sem helyeselhetem. Hébe-hóba megesik biz az jó mindnyájunkkal, hogy hosszabb időre kimaradunk a háztól, de én Istenem! Ugyan mi lenne a boldog családi életből, ha az asszony mindjárt csak azt tételne fel felőlünk, hogy egy másik nőért történt a kimaradás?! Hibásak vagytok ti bizony mind a ketten s mert ez ideig nem ébredtetek ennek tudatára, mert gyakori figyelmeztetéseimet semmibe se vettétek, nem akartátok elhinni, hogy a családi életet a kölcsönös szeretet, a bizalom, a kisebb hibáknak elnézése teszi valódi boldoggá, hogy levegyem a hályogot szemetekről, bevallom, hogy azt a levelet én csempésztem a zsebedbe és pedig azért...

— Igazán?! — vágott szavába a nő örömittasan. — Igazán Károly bácsi írta volna azt a levelet?

— Ha nem hiszed, hugom, akár mindjárt esküt teszek rá.

— Oh, Károly bácsi, oh, drága, édes, jó Károly bácsi! — áradozott a nő, örömkönyekkel telt szemekkel karolva át a nagy bácsi nyakát. Milyen boldoggá tett engemet. Majd némi szégyenkezéssel sütvé le szemeit, férje felé fordult:

— Gyula, itt a kezem, ígérem, hogy sohasem leszek több féltékeny!

— Én pedig, — válaszolt az ispán, ha mulatni akarok, ide házamhoz fogom meghívni barátaimat.

Nemsokára pompás kis ebédhez ült a három boldog egyén, s vidám kedélyességgel fogyasztották el a felhordott ételeket.

Este volt már, mikor Vámosi Károly boldog meglepedéssel távozott a fiatal pártól.

Rókavadászat.

Makkos Zsófi.

— Népballada. —

I.

Makkos Zsófi, hová oly sietve?
S a kötődbe mi van belerejtve?
Lovat őriz apám az erdőben,
Eleséget viszek a kötőmben.

Makkos Zsófi, ugyan mi jött hozzád?
Miért olyan halovány az orcád?
Semmi bajom, csak a hideg rázott,
Arczom égett, azután meg fázott.

Makkos Zsófi künn az erdőszélen,
Kis gödröt és vadrózsa tövében,
Hozott terhét gyorsan belerejti
S a friss földet visszaegyengeti.

Igy van jól ni, suttogja magában,
Végre mégis jó helyet találtam.
Rendén van már, jobb neki itt lenni,
Szégyenemet ne tudja meg senki.

Makkos Zsófi elégedett képpel,
Gyorsütemben hazafelé lépdél,
De a lelkét valami tán bántja,
Mert oly sűrűn tekint mégis hátra.

II.

Víg muzsika hangzik az alvégről,
Makkos Zsófi esküvőre készül,
Földig selyem-bársony a ruhája,
S hogy bámulják, olyan büszke rája.

Arca piros, mint a nyíló rózsa,
Két szép szeme a szerelmet szórja.
De ha felnéz a Mária-képre,
Köny lopózik mégis a szemébe.

Jön a násznép, nem hagyják magára,
Mirtuszágat fonnak homlokára;
De a mirtusz úgy kínoz, úgy éget,
Szívébe kap s nem tudja, mi végett.

Hallik kívül zavarthangu lárma,
Fakószint ölt Zsófi két orcája:
Mirtuszágat fejéről letépik,
S szuronyok közt törvénybe kísérik.

Makkos Zsófi szót se szól, csak hallgat,
S törvény elé szomorúan ballag;
Daróc ruhát adnak mindjárt rája,
Vetellen ott s kemény a nászágya.

III.

Makkos Zsófi összekuszált hajjal,
Erdő szélén fel és alá nyargal;
Ijesztő a szeme villogása,
Szivetrázó sűrű sikoltása.

Hol van, hol van, nem találok rája,
Halkan suttog s a keresztet hányja;
Pedig csendes, holdvilágos éjjel
Önkezemmel itt temettem én el.

Felhő mellől a teli hold képe
Rávilágít vadrózsa tövére,
Ez az, kiált rémesen kacagva,
Uj rózsátó keletrkezefta jta.

Makkos Zsófi leborul zokogva
A frissen nőtt vadrózsa-bokorra;
S míg virágát mohón csókolgatja:
Fáradt lelke testét odahagyja.

Erdélyi Sándor.

Egy kis tévedés

Irta: Huszár József.

A s...i pályaudvarról lomhán gördült ki a prüsszkölő gőzös, s lassan czammogott tovább a tikkasztó melegségben. Az ablakok befüggönyözvék; akinek csak tiz arasznyi hely jut, ledobja magáról a kabátot, s élvezi a boldogok álmát.

Csak egy másodosztályu kupéban ütik agyon az időt érdekes beszélgetéssel.

A jobbfülkében két intelligens fiatal ember foglalt helyet; élénken tárgyalnak valamit. A baloldalon harminczöt-negyven év körüli úriember hallgatódzik, majd félrehúzva a függőnyt, kitekintget a hullámzó Balatonra.

Kezdetben nem törődik semmivel. Csak nézi, nézi a tornyosuló hullámokat, s elrévedez tekintete a messze partokon.

Hanem ugy véletlenül egy mondat ütötte meg fülét, s e pillanattól kezdve erősen figyelt, — továbbra is kitekintve a hullámhegyekre.

— Barátom, — szól az egyik, — ez mind semmi.

— Hallgass csak meg engem. Figyelj csak ide.

A mult hónapban rajtacsíptem a szőke doktornét egy találkán. Képzeld csak, holdvilágos este, Batizfalvy Gidó főhadnagy karján. Senkisémet láthatta őket. Egyedül én és a csendes természet voltunk tanúi.

— S hogy kerültél te oda?

— Hja, pajtás, annak története van.

— Halljuk!

— Hát izé, hogy is mondjam csak...

— Érdekes, nem tudsz belekezdeni, talán megcsiptelek, ugy-e?

— Oh, nem kérlek. Tisztelettel megczáfollak. Elmondom, amint történt!

— Van egy igen szép, remek ismerősöm.

— Bizonyára hölgy.

— Igen, az. Férfjhez menni óhajt.

— Ne beszélj! Csak nem ment el az eszed?

— Az nem. Hanem tény, ami tény, anyagi alak, Izabellának hívják. Izabellának van egy nagyon csinos jogásza. A fiu kiváló család sarja. Jövő évben ügyvédi irodát nyit. A leány szegény iparosok gyermeke, s miután én jó barátja vagyok a jogászurfi édesapjának, közreműködésem kérte. Így kerültem vele össze egy titkos találkozásra. Kijövök, lehetett kilencz óra. Sír csend volt. Amint elnézem a csillagos eget, lassu lépteket hallok. Körülnézek, hát legnagyobb bámulatomra, a főhadnagy úr közelg karján a doktornéval

— Én is hallottam Szendrey Feritől, hogy az asszonyka borzasztó kaczer. Elmondta, hogy a megyebálon nagyon udvaroltatott magának, különösen a fiatal közjegyző úr csapta a szelet s a megyebál után pár nappal együtt utaztak el Budapestre, állítólag egy szállodában is vettek lakást.

E perczen a mélyen hallgatkozó úriember ki vette tárczáját, kikeresett belőle egy illatos havannát s tüzet kért fiatal utitársunktól.

— Ha megengedik az urak, bemutatom magam.
Dr. Nárav István törvényszéki bíró vagyok V . . . ből.

— Örvendünk.

— Hová méltóztatnak utazni?

— Kanizsára.

— Pompás! Akkor egy helyre utazunk. Ha megengedik az urak, s nem leszek terhükre, együtt elölthetjük az időt Kanizsáig.

— Szíves örömmel.

— Amint az utolsó szavukból kiveszem, valami szőke doktornéról tetszetek beszélni?

— Igen.

— Engem szerfelett érdekel ez a dolog. Talán ismerősei az urak?

— Oh, nem, csak látásból, hallásból, személyesen nem volt hozzá szerencsénk. Hanem sokat hallottunk már róla.

— Csodálkozom a hallottakon. Én egészen másnak ismerem a szép asszonykát. Azt tudom, hogy igen kedves, bizalmas, közlékeny természetű. Férjével a legboldogabban él és a családi életük irigylésreméltó.

— Bíró úr, bizonyára rokona ő nagyságának?

— I . . . i . . . igen. Azaz . . . hogy . . . nem. Gyakran majdnem mindennap beszélek a doktornéval, s mondhatom, még nem tapasztaltam soha, hogy férjét megcsalta volna. Nagyon meglepnek az elmondott események . . .

Pedig a bíró úr nagyon is autentikus volt erre a kijelentésre. Avagy ki lett volna megbízhatóbb tanu, mint ő, aki férje volt ő nagyságának.

És bizony méltán csodálkozhatott.

De a látszat a hallottak mellett szól. Lássuk csak. Juniusban kiküldetésben volt. Ez alatt tehát volt ideje a találkozásra. Igen, igen, már emlékszik is valamire. A mulatság után harmadnapra szülői meglátogatására elutazott. Hisz ez világos. Ürügy volt, hogy a közjegyzővel találkozzék.

De mégis. Ennek már harmadik hónapja s azóta nem vett észre semmit.

A főhadnagyról sem a legjobb hírek keríngtek. A férjek nem igen szerették a Don Juan katonát, s ahol csak lehetett, ezt éreztették is vele. S ez külsőleg néhány párbajban nyert kifejezést.

A képzelete aztán mindent elővarázsolt, a legsötétebb képek jelentek meg előtte.

Biztos volt abban, hogy minden megtörtént s míg máskor boldogan lépte át háza küszöbét, most szomorúan s bánatosan érkezett meg. De csak az ajtóig jutott. Bemenni nem tudott, minden zárva volt. Az egész házban senkisémet mutatkozott.

Átment a kaszinóba. Félóra mulva ismét szerencsét próbált. Nem sokáig kellett várnia. Gyönyörű neje igéző pongyolában nyitott ajtót.

— Bizonyosan itt volt és most ugrott meg — gondolá magában.

Nem szól semmit. Hanem másnap ebédközben ügyesen, óvatosan kémlelni kezdett.

— Tudod-e kedvesem, kivel utaztam tegnap?

— Kíváncsi vagyok!

— Batizfalvy főhadnaggyal!

— Ne mondjad! Azzal az asszonybolondítóval?

— Micsoda? Asszony bo . . . o . . . londítóval?

— Igen.

— Az nem lehet.

— Tudd meg, Pista, hogy a főhadnagy kiállhatatlan hiu báb, kit csak lenézni és gyűlölni tudok.

Tyü az árgyelusát? Ilyen feleletre nem volt bíró uram elkészülve. Minden semmivé lett e szavak alatt.

— Hanem, hátha csak ártatlant adja az asszonyka? Igen, neki adatai vannak, nyomós adatok, melyek alapján nyomoznia kell!

— Lulus te, hát ha azt tudnád, mit beszéltek a főhadnagyról?

— Hazugság!

— Ne mondd? Hazugság volt?

— Igen, akármit beszéltek, abból egy betű se igaz!

(Ahá, nyomon vagyunk.)

— Igen, kérlek, én egy nagyon szép kalandjáról értesültem.

— Ismerem jól azt a kalandot, pár nappal a megyebál után történt.

— Ah, ez pompás. Hát te ennyire vagy értesülve? Ez nagyszerű!

— Te Pista, hisz az nem is a főhadnaggyal, hanem a közjegyzővel történt!

— Igen, csakugyan. Na lásd, majdnem összezavartam. Csakugyan úgy van.

— Én csak sajnálni tudom a közjegyzőt, úri ember, finom és kedves modoráért tudom nagyrabecsülni.

— Ez mind igaz, hanem izé, én egyebet is hallottam, édesem, tudod . . . kérlek, hm, hogy is mondjam, ühüm, ejnye, no de erős ez a paprikás-esirke. Hát tudod, úgy hallottam, hogy te közelebről ismered a köz . . . véleményt, s nekem egyet-mást el tudnál mondani.

— Ugyan mit kerülgetsz oly nagyon, mint a macska a forró kását? Valamit akarsz mondani, de vagy nem tudod mit, vagy gyáva vagy hozzá.

— Micsoda? Én gyáva vagyok? Na hát ezt a szót visszautasítom. Nekem konkrét bizonyítékaim vannak, hogy te közvetlen viszonylatban álltál a közjegyzővel. Ön, asszonyom, rútul összejátszott ellenem.

— É . . . é . . . én. Hohó! Bíró uram, álljunk meg egy percze. Elő a bizonyítékokkal!

— Igenis. De majd csak a bíróság előtt.

***

Harmadnap a „Balatoni Hirnök“-ben egy igen érdekes hír látott napvilágot.

„Általános szenzációt keltett, hogy városunk főorvosa, Nárav István, válni készül feleségétől, mi indította erre a köztisztületben álló orvost, még távolról sem lehet sejtenünk“.

Bíró úr nem olvasta tovább a hirt. Tisztán látott már. Kedves névrokonának esete megmagyarázott mindent.

Hazarohant beteg feleségéhez, bocsánatot kért tőle, kinek ilyen keserves órákat szerzett.

Egész bírói pályáján ez volt legnagyobb tévedése, s a legigazságtalanabb ítélete.

B O S Z U.

Irta: Ágh Ede.

— Ah! Mily csodás hangok! Ébren vagyok... vagy még most is „Ő“ róla álmodom?

Nem, ez nem lehet álom, hisz tisztán, jól hallom a zene tündéri hangjait...

Igen, ébren vagyok, „Ő“, az édes, ad szerenádot nekem! Mint repes szívem az örömtől, mint szeretnék kifutni és... nem, ezt még sem merném megtenni, pedig olyan nagyon szeretem...

Ilyféle szavakkal ébred a kis Vámosi Emike és felül ágyában. Most fölkel, igéző pongyolájában az ablakhoz megy, megbámultatva a környező tárgyaktól.

A nagy tükör visszaveti kedves alakját, mintha mondaná

— Tekints ide, ily isteni nő csak egy született s az te vagy!

De ő ezzel nem törődik semmit; kedves kandsággal a esipkefüggönyt elhúzza s egy piczurka helyen kinéz...

Közvetlen az ablak alatt húz a cigány. Tőle távolabb egy sötét, magas, daliás alak áll, ki élénk figyelemmel kíséri a cigányok nótáit. A primás éppen egy dévaj nótát czifráz, melyből átesap a „Szállj el ötem darumadár“ szomorú dallamára. Sír, zokog a hegedűje, minden érzést beleönti a dalba.

— Ne húzd, Laczi, ezt, mert elszomorítod vele az édes szívet! — szól a sötét alak.

— Ne rontsd meg álmát! Húzz másikat, valami szívet, lelket gyönyörködtető nótát, csak ezt ne, mert ez fáj „Ő“ neki!

A leány hallja ezen szavakat, úgy szeretne kiszólni, de nem mer; csak meglebbenti a függönyt, hadd lássa, hogy ott van, hadd tudja, hogy most reá gondol.

A kis Emike szíve majd meghasad a kéjtől. De egyszerre elhalványul kedves arcza, mely előbb fénylett az öröm, a boldogság derűjétől, eltorzul. Megfogózik az ablakpárkányban, hogy el ne essék.

Mit láthatott szegényke?

Mi idézhette elő érzelmeiben ezen gyors változást?

Az utcasarkon egy sötét alak lappangó mozdulatokkal jelent meg egy pillanatra. Öklét haragosan rázta Papp Árpád felé és oly gyorsan, ahogy jött, elillant. Karvaly Dénes volt.

— Ah! Gonosz szellem, — tört ki végre a leány s remeg az izgatottságtól. — Hiába fenyegetőzöl. Megmondom Árpádnak, hogy vigyázzon minden lépésére s ha gyilkos dühöddel megsérteni akarnád, tiporjon el, mint kigyót!

Eközben elhallgatott a zene, de a leány erre nem figyelt. A szeretett férfit veszélyben látva, fellázadnak érzelmei a gyűlölt vetélytárs ellen s fájdalmában más-képen nem segíthetvén, erőtlenségében sirásra fakadt.

Az álom jóbarát. Napsugaras mezőre vezet, hol kart karba öltve, sétál a szeretett férfival, ki szerelmes szavakat sugdos fülebe.

Boldogságukban átölelik egymást. Azután kergetőznek a rét nyíló virágai között s azok áradó illatától megrészegülve, szerelmes szavakat suttogva egymás fülebe, boldogan indulnak haza.

Merengésükből egy hatalmas dörrenés zavarja fel. Ijedten néznek körül, mert nem vették észre az idő gyors átváltozását. Szorosabban akar ifjához simulni,

mintegy támaszt keresve a kitört vihar ellen, de borzasztóan csalódik, mert nem találja maga mellett sehol. Fájdalmasan felsikolt:

— Árpád, hol vagy?! Jöjj hozzám, ne hagyj el!

De válasz nem hallik sehonnan. Elhagyatottságában sivárnak, örömtelennek látja az előbb még oly gyönyörteljes életet.

A reggelinél fáradtan, búsan jelenik meg. Édesanyja szerető gondoskodással, édes szavakkal halmozza el:

— Mondd csak, aranyos Emikém, gyöngyvirágom, mi az oka szomorúságodnak?

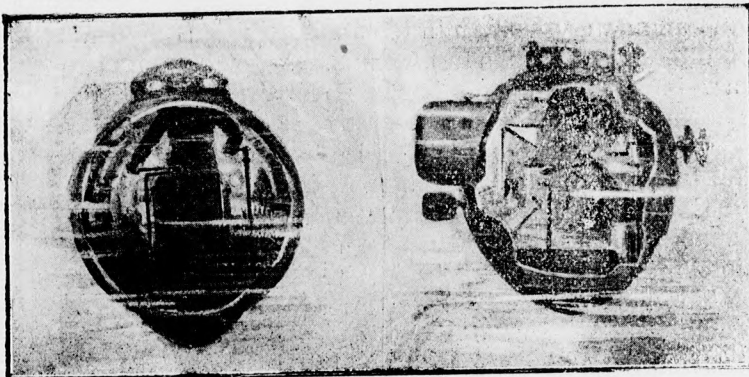
— Haragszol talán Papp Árpádra, mert éjjeli zenével köszöntött? Azt nem gondolnám, mert örömmel fogadtad, ha hozzánk jött s kitünteted bárki felett!

— Nem, édesanyám, nem haragszom reá, sőt Ö... itt elharapta a szót és sirásra fakadt.

— Miért sírsz, gyöngyvirágom? — szól az anya s aggódó arczczal törli le leánya omló könyeit.

— Rossz álmom volt az éjjel, úgy félek, meglásd, anyám, engem valami nagy baj ér még ma!

— Dehogy, édes lányom, nem kell mindjárt hinni az álomban, bizonyosan rosszul feküdtél, az lesz az oka! Légy nyugodt! Mondd el inkább bohó álmodat, majd nevetünk rajta! Ne vess te is, légy ismét az én víg kis Emi...

Viz alatt úszó hajó belseje.

— Agyonlőtték a Papp urat! — kiált a szolgáló s rohanásában belöki az ajtót.

— Mit akarsz, Panni? Kit lőtték meg? — kérdi szinehagyott arczczal a leány s a szolgáló ismétli feleletét:

— Az áldottlelkű Papp urat az este agyonlőtte a Karvaly Dénes!

Emike megreteg és visszahanyatlik ájultan székre. Gyorsan akarják életre kelteni, de a szerelmes szív többé nem dobog, az élet kihalt belőle s elszállt oda fel a csillagok közé tovább ragyogni. Megszakadt a szíve, szerelmese halála az övé is volt.

A szomorú temető is szaporodott két serral, két szerető lény kihült testével, szívének kihült érzelmeivel lett gazdagabb.

Vagy a szerelem és gyűlölet a halálban is megmarad s az soha meg nem szűnik?

Vagy a halál után is lehet test és érzék nélkül szeretni? Feleljetek, ti szellemek:

Megszűnik-e a szív, lelket s a test minden porcikáját betöltő szerelem a halál után?

Vagy a szerető lények az élet kaszája érintésétől elválnak, hogy soha ne egyesüljenek?

Ez még gondolatnak is irtózatos.

A KEGYENCZNÓ.

— REGÉNY. —

Irtta: **ALIQUIS.**

(12. közlemény.)

— Légy kegyelmes és könyörületes legalázatosabb szolgád iránt, kiáltá, emlékezzél meg szolgálatáról s hűségéről, ha haragszol s a szerint szabd ki büntetését.

— Hűség? rivallt rá a szultán, ajkad visszaé a legnemesb szóval s magasztos tulajdonnal, mely bened hiányzik! Hűtlenséged miatt ér el téged büntető kezem, hogy letaszítson a magas polczról, melyre hatalmam és kegyelem emelt!

— A porban térdelek előtted s várom sorsomat.

— Hol van Achmed, a cserkeszvezér? kiáltá Musztafa lobogó haraggal, hová tette a foglyot, kinek bírása oly fontos volt neked? Szabadon bocsátottad, tán jogtalanul szerzett kincsekkel tömte meg zsebeidet, elvontad hatalmam alól ellenségemet s hallatlanul visszaélve hivataloddal, kivezettetted a börtönből, éppen akkor, a mikor a fekete hóhér végezni akarta vele kötelességét. Most te fogsz helyére lépni! A fekete hóhér téged vesz őrizete alá a megszökött fogoly helyett, habár kyzlar-agassi voltál is ez óráig!

Most már börtönében volt Mussa.

Órák teltek el, a nélkül, hogy tudná vagy ügyelne reá... majd úgy volt, mintha álmodnék, majd örülként dühöngött bösz haragjában... kezei ökölbe szorultak, izmai rángottak s arcza ijesztő, fenyegető, vad kifejezést öltött.

De dühe tehetetlen volt! Bukott nagyság volt ő! Bukása ténynyé vált s csoda kellett megmentésére.

Ekkor hirtelen úgy rémlett neki, mintha zörgést hallana künn a bokrok közt, mintha léptek közelednének a kioszkhoz.

Tán jelentést hoznak neki, tán elkísérik, átadják a fekete a hóhérnak, ki nem véve tekintetbe, hogy ura és parancsnoka volt, éppen oly kiméletlenül büntethette halállal, mint bárki mást, ha a szultán parancsolta?

Mussa összerezzen, reménysugár élénkíté fekete arcját.

A kioszk nyílásánál Sirina fátyolozott feje jelent meg... ráismert.

Oda sietett.

— Te vagy, szép khassaki? mondá halkkal.

— Sirina felkereste a fogoly oroszánt!

— Tehát tudod, mi ért engem?

— Az öreg Kösemu fontos újdonságul közölte velem ma reggel!

— És azért jössz, hogy szemeidet legeltesd helyzetemen?

— Csak így ismered Sirinát? Azért jött, hogy utat-módot nevezzen meg neked, melynek segítségével még ez órában megszabadíthatod magadat.

Mussa szemei megvillantak.

— Hogyan, megteheted ezt, szép khassaki?

— Számítok háládra.

— Ha Mussa ismét visszatér helyére, egyetlen kívánatodat sem nyilvánítod hiába!

— Sulyos veszélyben forogsz, de nem akarom, hogy elvesz benne. Befolyásteljes és okos vagy — szabadon — a fogoly oroszánt tehetetlen!

— Akkor tégy ismét szabaddá! susogá Mussa leirhatatlan sovárgással, nevezd meg nekem az utat módot, melyről beszélsz.

— Éppen most valék a toronykioszkban s Szulejkát találtam ott.

— Mióta szabad hölgyeknek odajárni?

— Ez éjen eszközölt arra engedélyt Szulejka, felelé Sirina. Feltűnő szépségű rózsát láttam kezében, midőn a legfelső emeletre jött s rögtön azt kérdeztem magamban, vajjon ki számára szakasztotta és hozta az odalisk a szép rózsát.

— Figyelmedet mi sem kerüli ki s okosságban tulszárnyalod valamennyit, dicséré Mussa.

— Már azt gondoltam, hogy Musztafa akar találkozni Szulejkával a toronykioszkban s hogy a ravasz odalisk annak számára hozta a rózsát... de meg akartam bizonyosodni a dologban s lementem az alantabbi emeletbe, hogy bevérem a kifejlődést. Várakozásban nem csalódtam, sőt reményemen fölül ütött ki, nagy Mussa, olyannyira, hogy magam sem hinnék a való lehetőségben, ha saját éles szemeim nem győződtek volna a megtörténteokről.

— Tulcsigázod kíváncsiságomat s várakozásomat, szép khassaki, mondá a kyzlar-agassi.

— Bekövetkezett volt az óra, melyben megnyitották a Bab-és-Selámot, az üdv kapuját s az orosz követ belépett a belső udvarra.

Mussa megijedt, de hirtelen összeszedte magát.

(Folytatjuk.)

IRODALOM.

Soós Antal „*Bölcsök és bolondok közt*“ című könyvével a kritika még folyton élénken foglalkozik és a legnagyobb dicsérettel halmozza el. Legújában a „*Budapesti Napló*“ ír róla. Azt mondja, hogy e könyv rendkívül szellemes, humora pedig épp oly eredeti, mint kifogyhatatlan. Soós Antal e könyvével legjelesebb iróink sorába emelkedett. A „*N. B. A.*“ így ír: „Évtizedek óta ily szellemes könyv nem jelent meg, sem Magyarországon, sem a külföldön. Soós Antal a jelenkor legnagyobb humoristái közé lépett, még pedig a legelső sorba. A könyvnek nem legkisebb érdeme, hogy egy 15 éves gyermek is pirulás nélkül olvashatja. Sőt a benne felhalmozott tudományos kérdések beható érintése és a szerelmi részek kedves naivitása folytán, első sorban, mint ifjusági iratot kell fogadnunk. A díszkötésű könyv még folyton megrendelhető Soós Antalnál, Budapest, VI., Bajnok-utca 7.“

Közgazdasági rovat.

Első Leánykiházasítási Egylet m. sz. Folyó évi november hónapban 1217 jutalékrész irattatott be és nászjutalékok fejében 50.331 K. 76 f. fizettetett ki.

1901. január 1-től november 30-ikáig beirt összes jutalékrészek száma 12.251 és a kiízetett nászjutalékok összege 506.410 korona 26 fillér.

A SZERKESZTŐ POSTÁJA.

K. F. Czikkei ezuttal is jők, de — ne nehezteljen — még rövidebbeket kérünk. Ezek jönnek. — **Chiherean M.** Besoroztuk. — **Agh E.** Kissé pongyola a kidolgozás. — **Reschner I.** Látja, hogy mindig kedvére cselekszük. — **Radóczky I.** Jó, de egy teljesen azonos tárgyat már előzőleg elfogadtunk. — **L. Gizella.** Ha tényleg régi és értékes tárgyak, akkor forduljanak a Nemzeti Múzeum igazgatójához. — **Előfizető.** Lekészt, mert a karácsonyi szám már készen van. — **B. F. T.** (A fakó.) Többször igazolt jóindulatunk dacára ezt nem használhatjuk. — **Örült idea**... volt ezt megírni. — **Kellemetlen**... hogy ily silány versekkel zaklat.

EUROPA, irodalmi és nyomdai részvénytársaság, Budapest, VI., Ó utca 12.